

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

- ◆ Âşık Reyhani ◆ Osman Gazi Turaç ◆ Tacettin Şimşek
◆ Nurgül Kaynar Yüce ◆ M. Nihat Malkoç ◆ Halit Yıldırım
◆ Mustafa İmir ◆ Kadir Köse ◆ Mehmet Pektaş ◆ Aydın Battal
◆ Hızır İrfan Önder ◆ Memik Kömekçi ◆ Hacı Musa Tuncer ◆ Faik Kumru
◆ Mehmet Osmanoğlu ◆ Salman Kapanoğlu ◆ Kadir Karaman

76 Sayı 21 Haziran 2024

Sahibinden Komik/Dokuz -Hangi Cengiz?-

◆ Mehmet Pektaş

Sıradaki haber kiracı ve ev sahipleriyle ilgiliydi. Spiker sözlerine şöyle başladı:

“Ev sahiplerinin beklediği müjdeli haber geldi. Kira vergisi zammı son anda iptal edildi. Bu düzenleme, ev sahipleri için büyük bir mali yük anlamına geliyordu.”

O ana kadar önündeki bulmacayla uğraşan kahvehane müdavimlerinden Rasim Bey, kiracı ve ev sahipleriyle ilgili haberi duyunca bulmacayı bırakıp televizyona döndü. Ekranaya gelen Meclis, apartman ve daire görüntüleri eşliğinde haber sunumu devam ediyordu:

“Son anda iptal edilen kira vergisi zammı, ev sahipleri için büyük bir rahatlama sağladı. Kanun tek-lifinden tamamen çıkarılan bu düzenlemeyle...”

Rasim Bey haberin bitmesini beklemeden ayağa kalktı. Ekranaya doğru elini sallayarak,

“Tüküreyim müjdenize, laf olsun torba dolsun.” dedikten sonra tekrar bulmacaya eğildi.

Onun bu tepkisi, içeride oturan üç beş kişinin dik-katinden kaçmadı.

Kahveci Süleyman ocaklıktan seslendi:

“Rasim abi, çıkaramadın mı hâlâ şu senin kiracı-yı?”

Rasim, git başımdan dercesine elini o tarafa doğru sallamakla yetindi.

Bir köşede pinekleyen işçi emeklisi Bekir, sanda-lyesini Rasim’in oturduğu masaya yanaştırdı.

“Hayırdır Rasim?” dedi.

Rasim elindeki kalemı hançer gibi kavrayarak öf-keyle cevap verdi:

“Hayır falan kalmadı Bekir Usta. Bu yaştan sonra elimi kana bulamayacağım. Ya o beni ya ben onu...”

Bekir:

“Hele anlat bakalım bir çare bulunur.” derken Sıva-cı Abdullah da sandalyesiyle yanaştı.

Rasim, baktı ki kaçış yok, burnunun üstündeki okuma gözlüğünü çıkarıp katladı, cebine soktu. De-rin bir of çekip anlatmaya başladı.

“Atadan kalma hisseli bir arsamız vardı. Müteah-hidin biri talip oldu. Bize de bir daire verdiler. Emek-li maaşlarının hâli malum, ek gelir olsun diye kiraya verdik. Vermez olaydık.”

Sıvacı Abdullah lafa girdi:

“Çıkar gitsin birader.”

Rasim, Sıvacı Abdullah’a doğru ters bir bakış attı:

“Demesi kolay. Sen çıkar çıkarabilirsen.”

Sıvacı Abdullah bu defa:

“Belalı birisi mi?” diye sordu.

Rasim kafasını salladı:

“Bela ki ne bela... Evi tutarken üniversitede öğre-tim üyesiyim, dedi.”

Bu defa Bekir söze girdi:

“Yalan mı söylemiş?”

Rasim acı acı gülümsedi:

“Maalesef doğru söylemiş arkadaşlar.”

Bekir Usta merakla:

“Nasıl maalesef kardeş?”

Rasim:

“Adam, hukuk fakültesinde profesörmüş. Hem de borçlar hukuku profesörü.”

Böyle bir şey beklemeyen Sıvacı Abdullah:

“Hayda!” diye iki elini birbirine vurdu.

Rasim:

“Dahası 6098 sayılı Türk Borçlar Kanunu’nda kira ile ilgili bölümün taslağını bizzat bu adam yazmış.”

Bekir bıyıklarının çeğiştirerek konuştu:

“Şimdi anlaşıldı mevzu. Adama kanun işlemiyor yani.”

Rasim:

“Ulan adam kanunun bizzat kendisi zaten!”

Sıvacı Abdullah cebinden çıkardığı tespihi şıkırda-tarak:

“Ayıptır sorması kaçta oturuyor?” diye sordu.

Rasim gömleğinin yaka cebinden bir dekont çıkar-dı, okuma gözlüğünü taktı. Tane tane okudu.

“625 lira 87 kuruş. Kaç senedir kanun ne ise kuruşu kuruşuna attırıp gün sektirmeden hesabıma yatırır. Hesabı da mahkeme yoluyla açtırdı ha!”

Sıvacı Abdullah kirayı duyunca gülmek için kendini tutsa da Bekir yudumladığı çayı püskürttü, uzun bir öksürüğe tutuldu. Rasim, Bekir’in sırtına vururken bir taraftan da dert yanıyordu:

“Sitenin aidatı bile 6.000 lira. Emsal kiralalar 25.000. Satmaya kalktım, müşterilere evi göstermedi. Üstü-ne üstlük beni savcılığa şikâyet etti, paçayı zor kur-tardım.”

Sıvacı Abdullah:

“Koskoca profesör kendine bir ev alamamış mı?” deyince Rasim:

“Ne gerek var arkadaş, bütün evler onun zaten. Bel-ki de aldı kiraya verdi, benim evde beleşe oturuyor

ne de olsa.”

Bekir, kendine gelmişti, çenesini sıvazlayarak bir süre düşündü:

“Sen zaten kanun yolunu denemişsin. Sana avukat tavsiye etmek boşuna. Bu işi çözse çözse... Evet çözse çözse Arap Cengiz çözer. Tabii ulaşabilirsek.”

Rasim bir umutla:

“O da kim? Mafya falan mı?” diye sordu.

Bekir:

“Arap Cengiz, bu memleketin en acar emlakçısıdır. Pasajın birinde kış kadar bir ofisi var ama dünyayı parmağında oynatıyor. Senin evi ancak o kurtarır ama daha sonra seni bu adamdan nasıl kurtarırız bilmem.”

Bu sırada Sıvacı Abdullah:

“Benim de tanıdığım bir emlakçı var. Ne eder eder evi boşalttırır. Tesadüf benimkinin adı da Cengiz. Piyasada Çarkçı Cengiz diye tanıyorlar.”

Konuşulanları pürdikkat dinleyen Kahveci Süleyman:

“Nasıl düşünemedik? Bizim de bir emlakçı var. 167 varistik, ne etti etti bizim arazi işini çözdü. Sonradan komisyon ayağına paranın çoğunu iç etti ama olsun. Mafya bile dış geçiremedi adama. Bu emlakçıların hepsinin adı aynı mı bilmem, bizimki de Cengiz. Tilki Cengiz dedin mi herkes tanıyor.”

Rasim tüm ciddiyetiyle:

“Arkadaşlar bırakın emlakçıyı tanıdığınız kiralık katil yok mu, bana onu söyleyin. Bizim işi kan temizler kan!” dedi.

Bekir Usta:

“Valla yol göstermiş gibi olmasın ama parasını verirken bizim Arap Cengiz, cinayet de işler.” deyince Sıvacı Abdullah:

“Bizim Çarkçı Cengiz’e parayı ver babasını bile vurur.” dedi.

Kahveci de ocaklıktan destek verdi:

“Bizim Tilki Cengiz de...”

Konuşulanlara bir köşede kulak kabartan Hamdi:

“Bu söyledikleriniz emlakçı Deli Cengiz’e de uyuyor gibi.” dedi.

Bekir, elini Rasim’in omzuna koydu:

“Arkadaş benim dediğim Arap Cengiz’in Ofisi buraya yakın eğer şansın varsa yerinde buluruz. Ofiste değilse zaten hiçbir şekilde ulaşamayız ona. Maksat iş görülsün kalk gidelim.”

Sıvacı Abdullah:

“Arap Cengiz yoksa oradan bizim emlakçı Çarkçı Cengiz’e gidelim, o da yakın buraya.”

Kahveci:

“İkisine de ulaşamazsak sizi Tilki Cengiz’e götürüyüm.”

Hamdi:

“Son çare Deli Cengiz’e gidelim.”

Rasim, kendisine yardım etmek isteyen bu kadar insanı geri çeviremedi.

“Ya herro ya merro arkadaşlar. Şu Cengizlere sırayla bir gidelim bakalım. Haydi Arap Cengiz’den başlayalım, Deli Cengiz’e kadar hepsine gidelim. Hiç umudum yok ama birinden birisi belki yardım eder.”

Hep birlikte kalkıp ilk durak olarak Arap Cengiz’in ofisine doğru yola koyuldular. İş hanının önüne geldiklerinde hepsinin de aynı Cengiz’den bahsettiği anlaşıldı.

Tam da o sıralarda Cengiz, yancısı Mert’le birlikte ofisinde alışılmadık yoğun bir mesai içindeydi. Telefonları hiç susmuyordu. Bir kulağında telefon diğer eliyle Mert’e yaz işareti yaptı:

“Ben tapu dairesindeyim kardeşim, bir plaza satışı-mız var.” dedi telefonun ucundakine.

“...”

“Tamam kardeşim sen karışma o iş bende. Sana bir hesap attırıyorum, o hesaba bir kapora ateşle. Bireysel ödeme olarak gönder, açıklamaya da bir şey yazma.”

“...”

“Olur mu öyle şey? Bizim sözümüz senet. Bana Arnavut Cengiz derler, bu piyasada herkes tanır. İstedigine sor.

“...”

“Tamam kardeşim. Görüşürüz.”

Cengiz telefonu kapattıktan sonra Mert’e döndü:

“Gönderdin mi hesabı?”

“Gönderdim abi.”

Bu sırada diğer telefon çalmaya devam ediyordu. Cengiz telefonu kulağına götürürken Mert’in işaretiyle kaporanın geldiğini öğrendi.

“Cengiz Emlak” diyerek telefonu açtı.

“...”

“Duruyor efendim. Üç kira peşin, bir kira bedeli komisyon, artı depozito ve masraflar...”

“...”

“Ben şehir dışındayım kardeşim, siz adrese geçin, 10 dakikaya elamanı gönderiyorum.”

“...”

“Ula tamam dedik da! Bağa Ofli Laz Cengiz derler uşağum. O iş bende. Sağa bir IBAN atayrum, oraya bir kapora gönder, daireyi sağa ayıralum hemşerum.”

Cengiz, bu telefonu da kapatıp Mert’e verdi,

“Şu numaraya IBAN at.” Sonra da durmadan çalan diğer telefonu kulağına götürdü.

“Alo Cengiz Emlak buyurun...”

“...”

“He kurban doğridir Kürt Cengiz benim.”

“...”

“Başım gözüüm üstüne babov... Vallah ben hastahadayam, canımın derdine düşmüşem. Oraya da çok talip var. Sen bir kapora gönder hele, ev sahibini bağlayak. Madem hemşeriyik.”

“...”

“Sen sağ ol benim babam. Tabucu olunca ofise kayfe içmeye de bekliyeim ha! Maho Aga'ya selam.”

Cengiz, kapattığı telefonu Mert'in önüne attı. Diğer telefonu açtı:

“Cengiz Emlak.”

“...”

“Evet kardeşim, doğru söylemişler, Sansar Cengiz benim. Buyur.”

“...”

“Bugün orayı çok soran oldu kardeş, birkaç kişi yolda. Kime kısmetse artık...”

“...”

“Ayıp ettin kardeş. Madem hemşeriyiz, Vedat abinin de hatırı var, önce sana gösterelim. Göndereceğim hesaba üç beş bir şeyler at, ev sahibine verelim ki o da başkasına vermeye kalkmasın daireyi. Sen hemen adrese geç, elemanı yolluyorum. Telefon da çok yazmasın, ben yurt dışındayım, .”

Bu sırada ofise Saatçi Fikret girdi:

“Nerdesin oğlum sen ya?”

“Burdayım abi. Hoş geldin.”

Cengiz, çalan telefonları meşgule alıp Fikret'e yer gösterdi. Fikret'in öfkeli hâli Cengiz'in elbette ki dikkatinden kaçmadı. Mert'i dürtüp:

“Çay söylesene lan Fikret abine.” dedi.

Fikret, elini havaya kaldırdı:

“Bırak çayı kahveyi Karabatak Cengiz, ulan iki haftadır ulaşmaya çalışıyorum sana. Telefonların kapalı, ofise de uğradığın yok. Boşuna sana Karabatak dememişler, bir batıyorsun, bekle ki çıkasın.”

Cengiz, hemen üste çıktı, çalan telefonları da gösterip:

“Benim telefonlarım 7/24 açık abi, görüyorsun. Sen hangi numarayı aradın?” dedi.

Fikret, telefonundan Karabatak Cengiz'i bulup gösterdi:

“Bak işte 505 644...”

Cengiz:

“Ohoo abi, bu numaradan ulaşamazsın tabii!” deyip çekmeden bir kartvizit çıkardı. Kartın üzerindeki numaralardan birini yuvarlak içine aldı. Fikret'e uzattı. Fikret, bir karta bir Cengiz'e baktı:

“Yeliz mi? Ulan Yeliz de kim?”

“Bizim eski elemanlardan biri. Vaktiyle bastırdık kartı. Şimdi çöpe mi atalım? Boş ver şimdi bunları da bana ulaşıp ne yapacaktın, onu söyle.”

Fikret bir şey hatırlamış gibi silkindi:

“Oğlum hani şu bizim bacanağa bir ev vermiştin. Üst kattan çeşmeyi açtıklarında bütün su dairenin içinde, burnumuzdan geldi. Adamlar evi terk etti, bize yerleşti iki haftadır. Buna ne yapacaksan yap.”

Cengiz, “Bu muydu abi derdin? Hemen çözeriz.” deyip telefona sarıldı. Muzaffer Usta'yı buldu.

Muzaffer Usta:

“N'oldu lan Kaypak Cengiz?” diyerek açtı telefonu.

Cengiz, aman ustam, canım ustam, diyerek inceden bir perdah çekti. Muzaffer Usta'nın bir şey demesine fırsat vermeden:

“Bir müşterimizin tesisat sorunu var. Sana zahmet bir ilgileniver. Haydi seni bekliyorlar. Hemen git. Ben adresi atıyorum. Görüşürüz.” dedi.

Usta:

“Lan Kaypak Cengiz, ben elektrikçiyim, sudan ne anlarım oğlum, hem birikmiş hesabı kapat önce.” dedi ama telefon kapandığından söylediklerinin yarısını sadece kendisi duydu.

Cengiz, telefonu kapattıktan sonra:

“Fikret abi, usta büyük bir iş almış ama benim hatırıma hemen gelecek. Aman gözünüzü seveyim evde olun.”

Fikret hemen toparlandı:

“Ben eve geçeyim de ustaya ayıp olmasın.” diyerek ofisten çıktı.

Mert:

“Sahi abi bu Yeliz kim? Her arayan Yeliz Hanım'ı soruyor bana.” dedi.

Cengiz:

“Karıştırma oğlum. Yeliz Hanım, meşgul de geç. İlanları kadın ismiyle verince daha çok arayan oluyor. Ben de Yeliz diye kart bastırdım.”

Mert pişmiş kelle gibi sırtmaya başladı:

“Abi lakaplarına bir de Yelloz Cengiz eklendi desene.”

Cengiz:

“Zevzekliği bırak git bana çay söyle” dediği sırada kapıda Rasim Bey ve arkadaşları belirdi.

Cengiz, Mert'i de ittirerek kapıya misafirleri karşılamaya koştu.